

Arrest

**nr. 166 594 van 27 april 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 25 april 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2016 houdende inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2016 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI die loco advocaat N. MALLANTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 18 april 2016 op de trein van Luik naar Brussel door de spoorweggpolitie van Leuven geïnterpelleerd omdat hij geen geldig vervoerbewijs had en geen geldige identiteitsdocumenten.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 18 april 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan op 19 april 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten^:

*Il est enjoint a Monsieur / Madame*1), qui déclare se nommer*1):*

Naam/nom: B.(...)

Voornaam/prénom: A.(...) F.(...)

Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: (...)

Nationaliteit/nationalité: Guinee

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS: C.(...) M.(...), °(...), Guinee/ Guinée B.(...) A.(...), °(...), Guinee/ Guinée, B.(...) A.(...) F.(...), (...), Guinee/Guinée.

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1 :

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27:

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van haar arrestatie. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 25/09/2012 (30 dagen), 22/08/2013 (7 dagen) en herbevestiging op 17/09/2013,10/01/2015 (7 dagen), 28/08/2015 (onmiddellijk).

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend tijdens zijn verblijf in België (05/10/2011). De bevoegde instanties oordeelden dat de Betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer van betrokkenen naar Guinee geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Op 24/07/2015, diende betrokkene een wettelijke samenwoonst dossier in met een Belgische onderdaan, Mevrouw P.(...) F.(...) ((...))°. Op 08/09/2015, werd zijn samenwoonst dossier geweigerd door de Burgerlijke Stand van Luik.

Bovendien, geeft zijn intentie om wettelijk samen te wonen hem niet automatisch recht op verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer van betrokkene naar Guinee geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

De partner van betrokkene, Mevrouw P.(...) F.(...) ((...))° in Verviers) is van Belgische nationaliteit en verblijf in België. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel ten aanzien van het recht op een familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering hetgeen op zich geen ernstig nadeel vormt. Betrokkene kan immers vanuit zijn land van oorsprong de nodige stappen zetten om legaal verblijf in België te bekomen. Bovendien kan de partner van betrokkene zich naar Guinee begeven om hem te bezoeken. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer van betrokkene naar Guinee geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

(...)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft een eerste asielaanvraag ingediend op 05/10/2011. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn Arrest van 13/09/2012. Deze beslissing is op 17/09/2012 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13 quinquies 30 dagen) ontvangen op 25/09/2012.

De asielaanvraag ingediend door betrokkene tijdens zijn verblijf in België (05/10/2011) werd behandeld en geweigerd door de bevoegde instanties. Deze instanties oordeelden dat de Betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer van betrokkene naar Guinee geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Op 24/07/2015, diende betrokkene een wettelijke samenwoonst dossier in met een Belgische onderdaan, Mevrouw P.(...) F.(...) ((...))°. Op 08/09/2015, werd zijn samenwoonst dossier geweigerd door de Burgerlijke Stand van Luik.

Bovendien, geeft zijn intentie om wettelijk samen te wonen hem niet automatisch recht op verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer van betrokkene naar Guinee geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

De partner van betrokkene, Mevrouw P.(...) F.(...) ((...))° in Verviers) is van Belgische nationaliteit en verblijf in België. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel ten aanzien van het recht op een familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering hetgeen op zich geen ernstig nadeel vormt. Betrokkene kan immers vanuit zijn land van oorsprong de nodige stappen zetten om legaal verblijf in België te bekomen. Bovendien kan de partner van betrokkene zich naar Guinee begeven om hem te bezoeken. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer van betrokkene naar Guinee geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hij betekend werd op 25/09/2012 (30 dagen), 22/08/2013 (7 dagen) en herbevestiging op 17/09/2013,10/01/2015 (7 dagen), 28/08/2015 (onmiddellijk). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt;

(...)

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 25/09/2012 (30 dagen), 22/08/2013 (7 dagen) en herbevestiging op 17/09/2013, 10/01/2015 (7 dagen), 28/08/2015 (onmiddellijk). Deze vorige beslissing/en tot verwijdering niet uitgevoerd werden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend tijdens zijn verblijf in België (05/10/2011). De bevoegde instanties oordeelden dat de Betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer van betrokkenennaar Guinee geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Op 24/07/2015, diende betrokkene een wettelijke samenwoonst dossier in met een Belgische onderdaan, Mevrouw P.(...) F.(...) ((...)). Op 08/09/2015, werd zijn samenwoonst dossier geweigerd door de Burgerlijke Stand van Luik.

Bovendien, geeft zijn intentie om wettelijk samen te wonen hem niet automatisch recht op verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer van betrokkene naar Guinee geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

De partner van betrokkene, Mevrouw P.(...) F.(...) (18/11/1992°) is van Belgische nationaliteit en verblijf in België. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel ten aanzien van het recht op een familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering hetgeen op zich geen ernstig nadeel vormt. Betrokkene kan immers vanuit zijn land van oorsprong de nodige stappen zetten om legaal verblijf in België te bekomen. Bovendien kan de partner van betrokkene zich naar Guinee begeven om hem te bezoeken. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer van betrokkene naar Guinee geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

(...)

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, K.(...) M.(...)-A.(...) attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van D.A.C IEUVEN

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas

de betrokkene, B.(...) A.(...) F.(...), alias C.(...) M.(...), °(...), Guinee/ Guinée ; B.(...) A.(...), °(...), Guinee/ Guinée, op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas

(...)"

1.3. Eveneens op 18 april 2016 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 19 april 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

(...)

Aan de heer / mevrouw, die verklaart te hetend):

A Monsieur / Madame

Naam/nom: B.(...) Voornaam/prénom: A.(...) F.(...) Geboortedatum/date de naissance: (...) Geboorteplaats/lieu de naissance: (...) Nationaliteit/nationalité: Guinee

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS: C.(...) M.(...), °(...), Guinee/ Guinée B.(...) A.(...), °(...), Guinee/ Guinée, B.(...) A.(...) F.(...), (...), Guinee/Guinée.

wordt inreisverbod voortwee (2) jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18/04/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 25/09/2012 (30 dagen), 22/08/2013 (7 dagen) en herbevestiging op 17/09/2013,10/01/2015 (7 dagen), 28/08/2015 (onmiddellijk).

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend tijdens zijn verblijf in België (05/10/2011). De bevoegde instanties oordeelden dat de Betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer van betrokkenennaar Guinee geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Op 24/07/2015, diende betrokkene een een wettelijke samenwoonstdossier met een Belgische onderdane, Mevrouw P.(...) F.(...)((...°)). Op 08/09/2015, werd zijn samenwoonstdossier geweigerd de Burgerlijke Stand van Luik. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer van Betrokkene naar Guinee geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

De partner van betrokkene, Mevrouw P.(...) F.(...)((...° in (...)) is van belgische nationaliteit en verblijf in België. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zich begeven naar (land). We kunnen dus concluderen dat een terugkeer van betrokke naar Guinee geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het is daarom dat een inreisverbod van twee (2) jaar wordt opgelegd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid

☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of x een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 25/09/2012 (30 dagen), 22/08/2013 (7 dagen) en herbevestiging op 17/09/2013,10/01/2015 (7 dagen), 28/08/2015 (onmiddellijk).

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend tijdens zijn verblijf in België (05/10/2011). De bevoegde instanties oordeelden dat de Betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer van betrokkenennaar Guinee geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Op 24/07/2015, diende betrokkene een wettelijke samenwoning dossier in met een Belgische onderdaan, Mevrouw P.(...) F.(...)((...°)). Op 08/09/2015, werd zijn samenwoning dossier geweigerd door de Burgerlijke Stand van Luik. Bovendien, geeft zijn intentie om wettelijk samen te wonen hem niet automatisch recht op verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer van betrokkene naar Guinee geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

De partner van betrokkene, Mevrouw P.(...) F.(...)((...°)) is van Belgische nationaliteit en verblijf in België. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel ten aanzien van het recht op een familiaal

leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering hetgeen op zich geen ernstig nadeel vormt. Betrokkene kan immers vanuit zijn land van oorsprong de nodige stappen zetten om legaal verblijf in België te bekomen. Bovendien kan de partner van betrokkene zich naar Guinee begeven om hem te bezoeken. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer van betrokkene naar Guinee geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

van zijn recht op privé en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In zijn verzoekschrift vraagt de raadsman om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal. De Raad merkt op dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.2. Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). De beslissing werd in beide landstalen (Nederlands en Frans) opgesteld, maar werd kennisgegeven te Leuven, dat tot het Nederlandse taalgebied behoort, waardoor de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad dient te worden gehanteerd.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve

rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

« Le requérant a reçu un l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement (annexe 13 septies) et d'autre part, la décision d'interdiction d'entrée de deux ans (annexe 13 sexies) prises le 18 avril 2016 et notifiées le 19 avril 2016. Son transfert vers le centre fermé de Merksplas a déjà eu lieu, son éloignement est dès lors imminent. Le requérant a introduit la présente demande avec toute la diligence requise.

L'extrême urgence est dès lors démontrée par le requérant. »

3.2.2.2. Er dient een onderscheid te worden gemaakt wat de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, naargelang verzoeker de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), thans de eerste bestreden beslissing, dan wel het inreisverbod (bijlage 13sexies), de tweede bestreden beslissing, viseert.

3.2.2.3. De Raad merkt op dat door de verzoekende partij geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat verzoeker blijkens zijn uiteenzetting koppelt aan zijn terugkeer naar Guinea, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod, kan onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen onmogelijk aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het inreisverbod (bijlage 13sexies) bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Wanneer geen uiterst dringende noodzakelijkheid werd vastgesteld, dient te vordering tot schorsing immers op grond van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet te worden verworpen. Ter terechtzitting verwijst de aanwezige raadsman naar een eerder arrest van de Raad van 21 november 2015 met betrekking tot een inreisverbod (RvV 21 november

2015, nr. 159 109), maar hij gaat er kennelijk aan voorbij dat ook in het door hem aangehaalde arrest het uiterst dringende karakter niet werd weerhouden.

3.2.2.4. Met betrekking tot de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker op van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Omwille van deze overbrenging met het oog op zijn terugleiding, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft plaatsgevonden. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, tenminste voor zover de vordering gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er

redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Premier GRIEF

1. Attendu que la loi relative à la motivation des actes administratifs stipule que : «Art. 2.

Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art 3.

La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision.

Elle doit être adéquate »;

Qu'en vertu de ces dispositions, un acte administratif est donc illégal, s'il n'est pas formellement motivé ou s'il ne contient pas de motifs de fond pertinents, établis et admissibles ;

Que par conséquent, la motivation inadéquate de la décision litigieuse est constitutive de la violation d'un droit fondamental et absolu de la Convention européenne des droits de l'homme auxquelles la partie adverse est néanmoins plus que tenue en tant qu'Etat ;

Qu'elle est même la première concernée par ces dispositions ;

Que nulle mention n'est faite de la situation particulière de la partie requérante en Belgique ;

Que la motivation de l'ordre de quitter le territoire n'est donc pas adéquate et viole les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 ;

Qu'il en est le cas dans la décision attaquée et ce, à plusieurs chefs ;

Attendu que la partie adverse a négligé de motiver formellement sa décision en ayant égard à la situation personnelle de la partie requérante puisque la partie adverse n'a pas pris en considération les éléments d'intégration démontrés par le requérant ;

Qu'il convient néanmoins de les prendre en considération, ce qui n'a pas fait par la partie adverse ;

Que le requérant a quitté la Guinée depuis 5 années ininterrompues, arrivant sur le territoire belge en 2011 ;

Qu'il vit en couple avec Mademoiselle P.(...) depuis presque un an ;

Qu'il a dès lors véritablement développé des attaches véritables en Belgique;

Qu'il est parfaitement intégré dans notre société ;

Qu'il s'exprime dans un français correct et intelligible ;

Que les 5 années ininterrompues de présence sur le territoire belge sont à mettre en parallèle avec plusieurs années d'absence dans son pays d'origine dont la décision contestée ne semble ne pas du tout tenir compte ;

Qu'il est très apprécié par son entourage, bénéficiant de nombreux soutiens ;

Qu'il est important de mettre exergue que la partie défenderesse reconnaît avoir connaissance de sa vie familiale en motivant sa décision par « La partenaire de l'intéressé (P.(...) F.(...) née le (...) à Verviers) est de nationalité belge et vit en Belgique» et reconnaît également qu' « l'éloignement de l'intéressé n'est pas disproportionné par rapport au droit à la vie familiale et n'implique pas une rupture des relations familiales mais seulement un éventuel éloignement temporaire, ce qui en soit, n'est pas un préjudice grave. En effet, il est loisible à l'intéressé d'effectuer, au pays d'origine, les démarches nécessaires en vue d'obtenir un séjour légal en Belgique» ; Que malgré cela, la partie adverse prend concomitamment à cet ordre de quitter le territoire une interdiction d'entrée de deux années ;

Qu'il apparaît une flagrante contradiction entre la motivation selon laquelle la partie défenderesse estime que la séparation temporaire n'influencera et ne portera pas atteinte à la vie familiale pour effectuer les démarches nécessaires à l'obtention d'une autorisation de séjour dans le pays d'origine et la délivrance de l'interdiction d'entrée de deux années ;

Que l'esprit de motivation de l'ordre de quitter le territoire laisse penser que les éléments de la vie familiale peuvent servir de base à une régularisation future sur le territoire belge, ce qui est en total contradiction avec le fait de délivrer une interdiction d'entrée ;

Que, d'ailleurs, en termes de motivation de ladite interdiction d'entrée, la partie adverse écrit que « l'intéressé peut demander la suspension ou l'annulation de son interdiction d'entrée de 2 ans dans le cadre de son droit à la vie familiale ou privée », démontrant ainsi, soit qu'elle n'a jamais effectué de balance des intérêts en présence, soit qu'elle a conscience de la disproportion des mesures qu'elle prend ;

Que dès lors, compte tenu de l'importance de cette interdiction d'entrée dans le Royaume d'une durée de deux ans, prise à son égard, la partie requérante estime que la motivation de cette décision ne garantit pas que la partie défenderesse ait respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant de prendre sa décision ;

Qu'il y a donc violation du principe la motivation formelle des actes administratifs, contenue dans les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs en ce que les motifs sont contredits par un la prise d'une interdiction d'entrée de deux ans ;

Second grief

Attendu que la partie adverse à délivrer un ordre de quitter le territoire couplé à une interdiction d'entrée de deux années sans tenir compte de la situation de la partie requérante dont elle ne pouvait ignorer ce qui suit ;

Que la partie adverse a sciemment omis de motiver sa décision par rapport à l'article 8 de la C.E.D.H. ou l'article 22 de la Constitution belge, ce bornant à une motivation stéréotypée selon laquelle le requérant peut introduire une demande d'annulation de l'interdiction d'entrée ;

Que la décision prise par l'Office des Étrangers n'est absolument pas proportionnée par rapport au profil et aux circonstances qui ont mené la partie requérante à se voir délivrer un ordre de quitter le territoire ;

Que, par ailleurs, la décision ne procède à aucun examen de proportionnalité par rapport à sa vie privée en Belgique

Attendu qu'en effet, l'article 22 de la Constitution établit que « Chacun a droit au respect de sa vie privée et familiale, sauf dans les cas et conditions fixés par la loi La loi, le décret ou la règle visée à l'article 134 garantissent la protection de ce droit. » et que l'article 8 de la C.E.D.H. prévoit également que « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté

publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui »

Comme votre Conseil l'a rappelé à maintes reprises, compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 CEDH, tout comme celle des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH, 5 février 2000, Conka c/Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E., 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a connaissance.

Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, votre conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale. Votre Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29).

L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait. Qu'il ressort, en outre, de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que le lien entre des conjoints est présumé (Cfr. Cour EDH, 21 juillet 1988, berrehab/Pays Bas, § 21 ; Cour EDH, 28 novembre 1996, Ahmut/Pays Bas, § 60).

Qu'en effet il est vit depuis près d'un an avec unecitoyenne tjfelge-■--- - v

Qu'au sein du ménage, sa compagne, Mademoiselle F.(...) P.(...) a l'ensemble de ses centres d'intérêts en Belgique, il est donc illusoire de prétendre qu'elle pourrait se rendre en Guinée, pays dont elle ignore tout, et pour lequel le Ministère des Affaires Étrangères français publie que : « Tout déplacement dans cette zone est déconseillé pour des motifs autres que la participation à des missions médicales agréées au préalable »

Qu'il existe une réelle vie familiale au sein de cette famille ;

Qu'il a construit une vie de famille et une vie privée qui n'est absolument pas remis en question par la partie adverse ;

Attendu que le requérant soulève le principe de la primauté de la Convention européenne des droits de l'homme ;

Que, dès lors, la présente juridiction a l'obligation d'écarter toute législation belge qui serait contraire aux dispositions de la Convention telles qu'interprétées par la Cour strasbourgeoise ;

Que la partie adverse, tout en reconnaissant la prévalence de l'article 8, semble ne pas du tout avoir pris en compte cet élément lors de la prise de la décision dont la suspension est demandée ou, en tous cas, ne pas avoir évoqué les raisons pour lesquelles il pouvait être porté atteinte au droit à la vie privée et familiale consacré par l'article 8 C.E.D.H. ; Que le requérant s'est construit, par la force des choses, une vie ici qu'il ne veut aucunement quitter ; Qu'ensuite, Votre Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si la requérante a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis. Que s'il s'agit d'une première admission, ce qui est le cas en l'espèce, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Que cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence.

Que s'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

Que la Cour EDH a considéré, dans son arrêt Sisojev et autres contre Lettonie du 16 juin 2005, qu'une mesure d'expulsion prise à l'égard d'un étranger est susceptible de violer l'article 8 CEDH lorsqu'il apparaît que l'intéressé a noué dans l'État d'accueil des relations personnelles, sociales et économiques fortes, comme c'est le cas en l'espèce ;

Qu'en l'espèce, il s'agit d'un ordre de quitter le territoire avec maintien en vue de son éloignement (Annexe 13septies) avec une interdiction d'entrée de deux ans (Annexe 13sexies);

Que le retour de la partie requérante dans son pays d'origine ainsi que l'interdiction d'entrée de deux ans sur le territoire aurait des conséquences sur ses liens familiaux avec sa compagne belge mais également sur ses liens sociaux tissée depuis son arrivée en Belgique, lesquelles sont indispensable à son équilibre et à son épanouissement ;

Que tous ces liens, d'ailleurs protégés par l'article 8 CEDH, risqueraient d'être anéantis si la partie requérante devait retourner en Guinée sans pouvoir y revenir pendant au minimum deux ans, portant atteinte à ses droits subjectifs prévus par cette disposition ;

Que vu les éléments qui confirment l'existence d'une vie familiale et privée de la partie requérante sur le territoire belge, la partie adverse aurait dû procéder à une analyse plus rigoureuse que possible au vu des circonstances de la cause dont la partie adverse devait nécessairement avoir connaissance ;

Que dès lors, la présence sur le territoire belge de la compagne (de nationalité belge) de la partie requérante aurait dû être un facteur à prendre en compte au moment de la prise de la décision ;

Que la décision contestée viole l'article 8 de la C.E.D.H. en ce que la partie adverse s'est abstenu d'examiner les incidences majeures de cette décision sur la partie requérante, sa compagne ainsi que tous ses proches et amis ;

*Qu'en outre, les motivations des actes attaqués ne permettent pas en plus de vérifier si la partie adverse a bien mis en balance les intérêts en présence et, dans l'affirmative, de comprendre les motifs qui ont conduit à considérer que l'atteinte portée à la vie familiale et privée était nécessaire et proportionnelle à l'objectif poursuivi ; **

Que les décisions querellées ont affectés la vie privée et familiale de la partie requérante, et ce d'une manière disproportionnée et à porter atteinte à ses droits fondamentaux ; Que la question essentielle à trancher en l'espèce est celle de savoir si l'ingérence était « nécessaire dans une société démocratique » ; Qu'à aucun moment donnée, il n'apparaît clairement en quoi la partie requérante représente un danger pour l'ordre public ou la sécurité publique ; Que l'esprit de la motivation laisse penser que les éléments de la vie familiale peuvent servir de base à une régularisation future sur le territoire belge, Que l'énoncé des exigences imposées par la loi belge en matière de documents de séjour sont sans importance ni adéquation par rapport au fait que la partie défenderesse porte atteinte à la vie ; Qu'aucun des critères européens n'a été examiné et aucun examen de la proportionnalité à l'atteinte à la vie privée et familiale n'a été opérée ou à tout le moins, la motivation actuelle de l'acte ne permet pas de comprendre les raisons qui ont menée à une telle solution ; Attendu que, partant, il convient de suspendre avant d'annuler l'ordre de quitter le territoire avec maintien en détention (Annexe 13 septies) ainsi que l'interdiction d'entrée de plus de deux ans (Annexe 13 sexies);

Que la partie requérante estime que le moyen est sérieux.”

3.3.2.2. Het middel zal enkel worden behandeld voor zover het betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies).

3.3.2.3. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van substantiële en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen aangezien hij geenszins verheldert welke vormvereisten niet zouden zijn nageleefd.

3.3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3.2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.7. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

3.3.2.8. Aangezien verzoeker in zijn middel nergens de overweging uit de bestreden beslissing betwist dat hij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, diende de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel toepassing te maken van voormeld wetsartikel. Verzoeker maakt in elk geval niet aannemelijk dat de beslissing niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht.

3.3.2.9. Verzoeker stelt in wezen dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn privé- en gezinsleven in België. In dit verband voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet, die een gelijkaardige inhoud hebben, waardoor hieronder enkel wordt verwezen naar artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-

en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

3.3.2.11. Met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig privé- en gezinsleven in België, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 24 juli 2015 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde met mevrouw P. F. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Luik trof op 8 september 2015 een beslissing waarbij de registratie van de wettelijke samenwoning werd geweigerd. Dit vormt een contra-indicatie voor het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven. Het gezinsleven en de bindingen met België werden opgebouwd in illegaal verblijf, waardoor deze uit hun aard een precair karakter hebben. Daarenboven dient erop te worden gewezen dat verzoeker ter gelegenheid van zijn interpellatie door de spoorwepolitie op 18 april 2016 verklaarde *"nog andere vriendinnen"* te hebben, hetgeen verder afbreuk doet aan het stabiele karakter van zijn beweerde gezinsleven in België. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn middel voorhoudt, kan noch uit het administratief dossier, noch uit de bijlagen bij het verzoekschrift het doorleefde karakter van de beweerde relatie van verzoeker met mevrouw P. F. of het duurzaam karakter van zijn beweerde bindingen met België worden afgeleid. Bij het bestaan van een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven in België kunnen bijgevolg ernstige vraagtekens worden geplaatst, zodat verzoeker niet de verwachting mag koesteren dat de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent uitgebreid zou gaan motiveren.

3.3.2.12. Voor zover het bestaan van bindingen met België zou worden aanvaard, kan verzoeker in elk geval niet worden gevolgd waar hij poneert dat hiermee bij het nemen van de verwijderingsmaatregel geen rekening zou zijn gehouden of dat er geen afweging zou zijn doorgevoerd.

In de eerste plaats merkt de Raad op dat het *in casu* gaat om een eerste toelating aangezien verzoeker niet tot een verblijf in België is toegelaten of gemachtigd. Bijgevolg dient te worden onderzocht worden of er een positieve verplichting bestaat voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.

In de beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld betreffende zijn gezinsleven in België : *"Op 24/07/2015, diende betrokkene een wettelijke samenwoning dossier in met een Belgische onderdaan, Mevrouw P.(...) F.(...) ((...)). Op 08/09/2015, werd zijn samenwoning dossier geweigerd door de Burgerlijke Stand van Luik. Bovendien, geeft zijn intentie om wettelijk samen te wonen hem niet automatisch recht op verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer van betrokkene naar Guinee geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. De partner van betrokkene, Mevrouw P.(...) F.(...) ((...)) in Verviers is van Belgische nationaliteit en verblijf in België. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel ten aanzien van het recht op een familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering hetgeen op zich geen ernstig nadeel vormt. Betrokkene kan immers vanuit zijn land van oorsprong de nodige stappen zetten om legaal verblijf in België te bekomen. Bovendien kan de partner van betrokkene zich naar Guinee begeven om hem te bezoeken. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer van betrokkene naar Guinee geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt."* Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde

verblijfsduur en eventuele problemen in Guinee wordt in de beslissing het volgende overwogen: *“Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend tijdens zijn verblijf in België (05/10/2011). De bevoegde instanties oordeelden dat de Betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer van betrokkenen naar Guinee geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.”* Door aan zijn verzoekschrift een afschrift van de verklaring van wettelijke samenwoning en een gezinssamenstelling van mevrouw P. F. toe te voegen, slaagt verzoeker er geenszins in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Betreffende de veiligheidssituatie in Guinee legt verzoeker een afschrift voor van het reisadvies van het Franse Ministerie van Buitenlandse Zaken (Verzoekschrift, bijlage 5). Op grond van dit reisadvies, dat bedoeld is voor reislustige Franse staatsburgers, kan bezwaarlijk worden besloten dat de situatie in Guinée een terugkeer van Guineese onderdanen in de weg zou staan.

3.3.2.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22 van de Grondwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is in zijn beide onderdelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de

grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

*“L'exécution de la décision entreprise entraînerait pour le requérant un préjudice grave et difficilement réparable puisqu'on effet, il n'a plus d'attache durable dans son pays d'origine puisque cela fait maintenant près de 5 ans qu'il vit en dehors de son pays ;
Qu'il réside en Belgique depuis ;*

Que le retour du requérant en Guinée l'exposerait à une atteinte grave à sa vie privée et familiale ;

Que la partie requérante a une vie familiale effective en Belgique avec sa compagne belge ;

Que si la partie requérante est rapatriée dans son pays d'origine, non seulement cela lui créera un préjudice difficilement réparable puisqu'elle sera séparé de son actuelle compagne pour un minimum de deux ans ;

Que par ailleurs, la situation en Guinée est très défavorable, comme le souligne le Ministère des Affaires Étrangères français ;

Que de plus, la partie requérante ne dispose d'aucun domicile en Guinée ;

Que là-bas, la partie requérante devrait dès lors subvenir elle-même à ses besoins, en étant isolée de sa vie privée et familiale, et sans logement ;

Qu'au contraire, actuellement, la partie requérante poursuit jouit d'un entourage familial, et a acquis son autonomie sociale ;

Que le contraste entre les deux situations, l'une où la partie requérante jouit d'une vie serait isolée de tous liens familiaux et contraint à une misère extrême sans logement et sans emploi décent et qualifié, plongerait la partie requérante dans une précarité extrême et l'exposerait à une situation manifestement humiliante, après toutes les démarches et les efforts qu'elle a fournis ;

Que le retour en Guinée l'exposerait manifestement à une ingérence dans sa vie privée et familiale, avoir tout mis en œuvre y avoir construit sa famille, en l'espèce sa compagne belge, avec laquelle la partie requérante cohabite et partage une relation privilégiée depuis près d'un an ;

Que l'exécution des deux décisions est dès lors extrêmement préjudiciable pour la partie requérante et l'empêcherait de faire valoir tous les moyens de droit et de fait soulevés à rencontre de cette décision et militant contre son expulsion ;

Que la demande de suspension de l'exécution de l'acte est dès lors fondée ;”

3.4.2.2. Verzoeker stelt dat het nadeel erin bestaat dat zijn bindingen met België zouden worden verbroken, dat de situatie in Guinée ongunstig is en dat hij aldaar niet over een woning beschikt.

3.4.2.3. De Raad merkt op dat verzoeker concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.4.2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker hoofdzakelijk verwijst naar de in zijn middel aangevoerde schendingen van artikel 8 van het EVRM, gestoeld op zijn bindingen met België. De ingeroepen bindingen werden echter onvoldoende bewezen geacht, waardoor geen schending van artikel 8 van het EVRM werd aanvaard. Bijgevolg is er in verzoekers geval geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven bedoeld.

3.4.2.5. Verzoeker beweert dat hij geen woning heeft in Guinée, maar deze bewering wordt niet concreet gestaafd. Het is weinig aannemelijk dat verzoeker na een afwezigheid van 5 jaar geen enkel familielid of geen enkele kennis meer zou hebben in zijn land van herkomst die hem, eventueel tijdelijk, zou kunnen opvangen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit ingeroepen nadeel moeilijk te herstellen zou zijn.

3.4.2.6. Waar verzoeker het nadeel koppelt aan de tweede bestreden beslissing wijst de Raad erop dat met betrekking tot deze beslissing het uiterst dringend karakter van de vordering niet werd aanvaard, waardoor er geen reden bestaat om het ingeroepen nadeel dat hieruit zou voortvloeien verder te onderzoeken.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

F. TAMBORIJN